

ת"פ 44955/09/15 - מדינת ישראל נגד יונס אסד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 44955-09-15 מדינת ישראל נ' אסד(עציר)

בפני
בעניין:
כבוד השופט אליהו ביתן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: יונס אסד (עציר)

הכרעת דין

א. כללי

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. נטען בו כי בתאריך 20.9.15 בסביבות השעה 18:00 הנאשם פנה לא.א. (להלן: "המתלונן") שישב בבית קפה ברחוב קרן קיימת בבאר-שבע (להלן: "בית הקפה") וביקש ממנו כסף. המתלונן סירב לתת לו כסף והתפתח ביניהם ויכוח מילולי. מיד לאחר מכן הנאשם התנפל על המתלונן מאחור כשבידו סכין, התנהל ביניהם מאבק במהלכו דקר הנאשם את המתלונן בסכין מספר פעמים, בגבו, בצווארו, בידיו ובחזה משמאל. בהמשך, המתלונן פונה לבית החולים ונמצא כי הוא סובל מחתכים בידיים, בצוואר ובחזה ומדקירה בחזה משמאל מאחור, ובבדיקת CT שנערכה לו הודגם חזה-אוויר קטן.

2. בתשובתו לכתב האישום אישר הנאשם כי בנסיבות המתוארות בכתב האישום הוא ביקש מהמתלונן כסף, אך טען שהדבר היה בצחוק. עוד אישר, כי בינו לבין המתלונן התפתח ויכוח והיה ביניהם עימות פיזי, וטען, שהמתלונן הוא זה שתקף אותו ואילו הוא רק התגונן מפניו. לטענתו, המתלונן החזיק בידו חפץ כלשהו והיה אתו אדם נוסף, בדואי, ושניהם יחד תקפו אותו (את הנאשם). הוא עצמו לא החזיק סכין בשום שלב ולא תקף את המתלונן בסכין וכל פעולותיו כלפי המתלונן היו הגנתיות. הנאשם לא הכחיש את הפגיעות שנגרמו למתלונן אך טען כי לא הוא זה שגרם להן, ואמר, כי אין לו הסבר לפגיעות אלה.

3. התביעה העידה, בין היתר, את המתלונן, מספר שוטרים - אלה שהגיעו לזירת ההתרחשות זמן קצר לאחר קבלת ההודעה, מי שעצר את הנאשם, אלה שהיו במקום מיד לאחר מעצרו, ואלה שחקרו את הנאשם - בעל בית הקפה, ועובר אורח שראה חלק מההתרחשות. והגישה את דוח מעצר הנאשם, דוח מסדר זיהוי תמונות, תמונות של המתלונן, תעודה רפואית של המתלונן, אמרות הנאשם בחקירותיו במשטרה, תמונות של הנאשם, תעודה רפואית של הנאשם, אמרת בעל בית הקפה, חוות דעת מומחה - ביולוגית, והודעה על זיהוי DNA.

ההגנה העידה את הנאשם.

ב. פרשת התביעה

1. עדות המתלונן (עמודים 11-21)

המתלונן, בן 50, סיפר, כי ביום האירוע הוא נכנס לבית קפה בעיר העתיקה בבאר-שבע. הוא קנה סיגריות ובירה ועוד לפני שהספיק לשתות את הבירה הגיע מישהו וביקש ממנו 10 או 12 ₪. המתלונן אמר לו שהוא לא נכה והוא יכול לעבוד ואז הוא קיבל מכות באזור העורף וראה שהתוקף מחזיק סכין. הוא הגן על עצמו וקיבל כמה חתכים בידיים ובחזה. המתלונן זיהה בבית המשפט את הנאשם כמי שתקף אותו. לאחר שהוקראו לו דברים שמסר באמרתו, אישר כי במשטרה הוא תיאר את התוקף כ"בעל מבנה גוף בינוני, קרח קצת וצבע עורו חום". המתלונן מסר כי במשטרה הציגו בפניו תמונות והוא הצביע על אחת מהן ואמר כי הוא חושב שזה האיש שתקף אותו. התמונה עליה הצביע היא תמונת הנאשם.

המתלונן מסר כי מלבד אותו תוקף, לא היו אנשים נוספים שהיו מעורבים בתקיפתו.

בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן (עמ' 18 ש' 16) אם יכול להיות שהוא תקף את הנאשם והנאשם תקף אותו, והשיב "לא יכול להיות. אני באתי רק לשתות קפה והותקפתי".

המתלונן אישר כי היו במקום האירוע אנשים נוספים. לשאלה האם יכול להיות שמי שדקר אותו הוא אחד מהאנשים האחרים שהיו במקום השיב בשלילה. לשאלה למה לא יכול להיות שאחר דקר אותו, השיב "יש לי עיניים וראיתי אותו מולי עם הסכין". (עמ' 20 מש' 4 ואילך)

המתלונן דחה את טענת הנאשם שהוצגה על ידי הסנגור לפיה כמה שעות לפני האירוע הוא הסתובב סביב הנאשם וחיפש הזדמנות לריב אתו, ואמר: "מה פתאום. אני בסך הכל נכנסתי לשתות בקבוק בירה". (עמ' 21 מש' 10).

2. עדות מר יניב רוס (עמודים 35-40)

מר רוס הוא בעליו של בית הקפה בו החל האירוע. הוא סיפר כי ביום האירוע נכנס לבית הקפה בחור ממוצא ערבי וביקש לקנות סיגריה בודדת. העד אמר לו שמחיר הסיגריה 2 ₪. אותו אדם נתן לו שקל אחד ואמר שהוא לא משלם יותר. בשלב זה נכנס למקום בחור רוסי שקנה בקבוק בירה ואמר לאחר "מה אתה מתווכח על שקל, תן לו את השקל שלו". הבחור הערבי נתן את השקל והם יצאו החוצה. לאחר מכן העד שמע צעקות "משטרה, משטרה", יצא החוצה וראה שהאחד רץ לכיוון אחד והשני רץ לכיוון אחר.

על רוב שאלות הסנגור בחקירה הנגדית העד השיב "לא יודע" "לא זוכר". ב"כ התביעה ביקשה להגיש את אמרת העד במשטרה על מנת לעשות בה שימוש לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות, ההגנה התנגדה לכך והאמרה התקבלה וסומנה ת/8.

באמרתו במשטרה מיום 21.9.15, מסר העד בין היתר את הדברים הבאים-

"אני בעל בית הקפה פינקויו. אתמול בשעות אחה"צ ישב אצלי בחור רוסי שאני לא מכיר את שמו. הגיע בחור ערבי שאני מכיר קצת בפנים מהעיר אבל לא יודע מי הוא. הערבי ביקש ממני סיגריה והביא לי שקל, אמרתי לו שזה עולה 2 שקל, אז הוא אמר לי "אני לא משלם לך, מה תעשה, תוציא עלי את האקדח שלך?", כנראה הוא ראה את האקדח שעלי במכנס. אח"כ הרוסי נכנס לקחת בירה ואמר לערבי "מה אתה מתווכח על שקל, תן לו

את השקל שלו". הערבי נתן לי את השקל הנוסף, הרוסי חזר לשבת בחוץ. אני הלכתי לצד אחד של החנות ברחוב מורדי הגטאות והערבי יצא לכיוון השני של החנות איפה שהמדרחוב בקק"ל, שם ישב הרוסי. אחרי כמה שניות שמעתי צעקות ובלאגן "משטרה, משטרה". הלכתי לכיוון וראיתי שהרוסי חתוך בצוואר בבטן, כולו דם, הוא כבר היה בהמשך הירידה בקקל. אני הספקתי לראות שהערבי עוזב את הרוסי שהוא עם סכין ביד ורץ למטה לכיוון המשך הרחוב לכיוון נווה-נוי...".

3. עדות מר הילל גסנבאוור (עמודים 22-25)

מר הילל גסנבאוור, צעיר בן 25, עובר אורח שנקלע למקום האירוע, סיפר, כי הוא ראה את הקטטה והתקשר למשטרה. לדבריו, היו באירוע שני גברים, אחד רזה ואחד שמן. שניהם היו על הרצפה והשמן היה מעל הרזה. הגבר שהיה למעלה, מעל האחר, היה בעל שיער שחור וקרחת והגבר שהיה למטה היה רזה והיו לו קעקועים. כעבור זמן קצר הם קמו מהרצפה והחליפו אגרופים והגבר השמן שלף סכין וניסה לדקור באמצעותה. העד מסר, שהוא חושב שקת הסכין שהגבר השמן החזיק היתה בצבע כתום ומסר כי הוא ראה רק סכין אחת באירוע וכי מלבד השניים האמורים לא היו מעורבים נוספים בקטטה.

לשאלת הסנגור האם ראה מישהו מהקהל שמתערב באירוע, השיב (עמ' 25 מש' 14) :

"היה אחד שניסה להפריד ביניהם, הוא לא התקרב יותר מידי אליהם ומיד זז אחורה. הוא החזיק ביד כיסא מפלסטיק וניסה לדחוף אותו בין שניהם כדי להפריד."

4. עדות השוטר איתן תמיר (עמודים 50-52)

השוטר תמיר הוא המש"ק של השוק העירוני בבאר-שבע. הוא סיפר כי ביום האירוע הוא לא היה בתפקיד. הוא קיבל טלפון מאדם מסוים המוכר לו מהשוק אשר סיפר לו שהגיע לשוק בחור עם חולצה לבנה מוכתמת בדם, שיש לו סכין בכיס האחורי של מכנסיו, ושאותו אדם סיפר לו שהוא לקח את הסכין מחנות פלאפל בעיר העתיקה ודקר שם אדם אחר. השוטר דיווח על הדברים לראש המשמרת- השוטר שאפיק- והכווין אותו באמצעות מכשיר הקשר למקום בו החשוד נמצא בשוק, עד שהשוטר הגיע אל החשוד ועצר אותו.

השוטר מסר כי כל הסוחרים בשוק יודעים את מספר הטלפון שלו והם מתקשרים אליו בכל ענין הנוגע למשטרה. הוא העדיף להימנע ממסירת פרטיו של המודיע ובסופו של דבר, בהנחיית ב"כ התביעה, הוא מסר את שמו ואת מספר הטלפון שלו והוסכם בין הצדדים כי אם הסנגור לא יצליח להשיג את המודיע בטלפון שנמסר על ידי השוטר, התביעה תמסור לו את פרטי חנותו של המודיע.

5. עדות השוטר שאפיק אלג'ילאווי (עמודים 3-8)

השוטר אלג'ילאווי מסר בעדותו כי ביום האירוע הוא היה בתפקיד וקיבל דיווח על בן מיעוטים ובחור ממוצא רוסי המתקוטטים ביניהם. הוא שלח ניידת למקום והשוטר שהגיע לזירה דיווח לו שיש פצוע ושהחשוד נמלט מהמקום. השוטר מסר לו את תיאור החשוד שברח - בן מיעוטים, קירח, שחום עור, לבוש חולצה לבנה ומכנסי ג'ינס - מתוך פרטים שקיבל מאחרים - ומסר כי החשוד מחזיק כלי תקיפה. השוטר ג'ילאווי התחיל לבצע סריקות סביב הזירה ותוך כדי כך קיבל הודעה בקשר משוטר המשמש כמפקד נקודת המשטרה בשוק העירוני בבאר-שבע,

לפיה אדם העונה לתיאור החשוד שנמלט מהזירה נראה בשוק, יושב באזור הבאסטות. השוטר ג'ילאווי הגיע לשוק מיד, רץ לכיוון המקום וראה אדם העונה לתיאור שהתקבל מהשוטר שהגיע לזירה. אותו אדם ישב בבית קפה, ובשוק כמעט ולא היו אנשים. השוטר ג'ילאווי הגיע אל החשוד וביקש ממנו לעמוד. נדף ממנו ריח אלכוהול ועל חולצתו היו כתמי דם. השוטר הודיע לו על מעצרו וכבל את ידיו לאחור. השוטר דיווח בקשר שהוא נמצא בשוק עם עצור וניידות המתינו לו ברחבה מחוץ לשוק. השוטר הסביר כי המקום בו הוא היה עם החשוד הוא סמטה שלא ניתן להגיע אליה בכלי רכב. השוטר הוציא את החשוד למקום בו היו הניידות והכניס אותו לאחת הניידות, לחלק האחורי המיועד לעצורים. כאשר הוא הכניס את העצור לניידת הוא הבחין שהעצור עושה תנועות עם ידיו מאחור, תוך הטיית גופו בכיפוף קדימה ושמאלה, והבחין שהוא מחזיק בידו מאחור סכין בעלת ידית כתומה. החשוד הסתכל לעבר השוטרים וזרק את הסכין בתנועה הצידה לעבר ריצפת הרכב. השוטר ג'ילאווי פתח את הדלת האחורית של הניידת והשוטרים השתלטו על החשוד. אחד מהשוטרים שהיו במקום תפס את הסכין ושוטרים אחרים הסיעו את החשוד לתחנת המשטרה. החשוד הנ"ל הוא הנאשם.

השוטר ג'ילאווי מסר כי עם מעצרו החל הנאשם למלמל דברים בלתי מובנים ואמר לו משהו כמו "אני ניסיתי להוציא ממנו את השדים".

בחקירתו הנגדית חזר השוטר ואמר כי לפני הכנסת הנאשם לניידת, הוא לא ערך עליו חיפוש. הוא הסביר זאת בכך שהוא היה לבדו עם הנאשם, הוא החזיק אותו מאזור האזיקים והוביל אותו לכיוון הניידת; ובכך שהניידת אליה הוכנס הנאשם היא רכב ייעודי, שחלקו האחורי הוא תא סגור, כך שאם מי שמוכנס לשם משליך משהו, ניתן למצוא אותו.

6. עדות השוטר מאליק כארים (עמודים 26-29)

השוטר סיפר כי ביום האירוע היה במשמרת עם השוטר ניר. התקבל דיווח על חשוד בדקירות הנמצא בשוק העירוני והם נסעו למקום. בשלב מסוים ראש המשמרת, שאפיק, דיווח בקשר שהוא נמצא עם החשוד והם הגיעו אליו. השוטר ראה את ראש המשמרת עם אדם נוסף האזוק בידיו, והשוטרים הכניסו את העצור לניידת שלהם. בניידת, הם אזקו את רגליו. בשלב מסוים שותפו של השוטר הבחין שבקרבת החשוד יש חפץ הנראה כסכין, בצבע כתום. השוטר ניר פתח את דלת הניידת ומצא באזור שקע הגב של החשוד סכין בעלת להב קבוע, שהקת שלה בצבע כתום. השוטר ניר שם את הסכין בתוך כפפת גומי והעצור הובל לתחנת המשטרה.

בחקירתו הנגדית מסר העד בקשר לסכין שנמצאה בניידת כי בשלב מסוים השוטר ניר שאל אותו "מה יש לו מאחורי הגב" והעד עצמו הסתכל לעבר המקום בו ישב העצור בניידת וראה חפץ דמוי סכין באזור הגב של הנאשם. ומסר, כי הנאשם עשה תנועות של התפתלות בתוך מושב הניידת. (עמ' 28 מש' 5).

7. עדות השוטר ניר ברוך (עמודים 54-57)

השוטר ניר מסר כי ביום האירוע הוא היה בניידת עם השוטר מאליק כארים. הם הגיעו לשוק העירוני בבאר-שבע ובמקום כבר היו ניידת אחת או שתיים. השוטר שאפיק הוביל עצור מהשוק לכיוון הרחבה. העצור היה אזוק בידיו מאחור. העצור הוכנס לניידת שלהם, למושב האחורי. בשלב מסוים אחד השוטרים שהיה במקום אמר שהוא ראה סכין אצל החשוד. באותו שלב העד היה עם גבו לחשוד. אחד השוטרים תפס את הסכין והעביר אותה אליהם - העד לא זכר האם הוא זה שקיבל את הסכין מהשוטר או ששותפו הוא שקיבל את הסכין. הם הסיעו את

העצור לתחנה והשגיתו עליו שם ובשלב מסוים הגיע החוקר אברמוב ולקח את החומר, והוא מניח שהוא לקח גם את הסכין.

8. עדות השוטר אברמוב יצחק (עמודים 31-35)

השוטר אברמוב חקר את הנאשם ביום האירוע. החקירה תועדה גם בתיעוד חזותי (ת/6 ת/6א). החוקר מסר כי במהלך חקירת הנאשם הוא הציג בפניו את הסכין שנתפסה בניידת.

החוקר מסר כי אמנם נדף מהנאשם ריח אלכוהול אולם הוא היה בהכרה מלאה ודיבר לענין. הוא שאל אותו האם הוא שיכור והוא השיב בשלילה ואמר שהוא יודע טוב מאוד איפה הוא נמצא.

לשאלות הסנגור השיב העד כי שאל את הנאשם האם עבר טיפול פסיכיאטרי, על רקע טיב המעשה והראיות שקשרו את הנאשם אליו.

9. חוות דעת מומחה, DNA - ת/10, ת/11.

מחוות הדעת ת/10, שהוגשה בהסכמה לתיק בית המשפט עולה, כי הדגימות שהיו במטושים שבמבחנות שסומנו בין היתר "מלהב סכין" ו- "בחיבור בין להב לידיית", הכילו חומרים שפרופיל ה-DNA שהתקבל מהן תואם לפרופיל ה-DNA של המתלונן או כל אדם אחר בעל פרופיל זה, וכי על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסיה הישראלית שכיחות הפרטים באוכלוסיה שהנם בעלי פרופיל DNA כפי שהתקבל בחומרים שנדגמו כאמור, נאמדת באחד ליותר ממיליארד פרטים.

מהודעת "זיהוי דנ"א מספר: 11327" שהוגשה לבית המשפט בהסכמה וסומנה ת/11, עולה כי הנאשם מתאים לפרופיל ה-DNA שהופק מחומר החשוד כדם, שנמצא על המוצג שסומן "חולצה של חשוד" ולפרופיל ה-DNA שנמצא במטוש שבמבחנה שסומנה בין היתר "ממצא 1".

ג. פרשת ההגנה

אמרות הנאשם ועדותו בבית המשפט

1. הנאשם נחקר במשטרה שעות ספורות לאחר האירוע (ת/6). בפתח חקירתו הוצג בפניו החשד המיוחס לו והוא נשאל מה יש לו להגיד על כך, ותשובתו היתה "אני מה שיש לי להגיד שלושה מילים, היה קטסטרופה שמה. אני מחכה לאדם הזה שיבוא. אני לא פגעתי בו ואני מבקש עימות איתו, זה לא אני. זה מה שיש לי להגיד. יותר מזה אני לא עונה על שום שאלה." ואכן, לרוב המוחלט של השאלות שהופנו אליו הוא סירב להשיב.

בשלב מסוים החוקר הציג בפני הנאשם קופסת פלסטיק ובה סכין מטבח עם ידית בצבע כתום. אחר כך החוקר פתח את קופסת הפלסטיק, הציג בפני הנאשם את הסכין ושאל אותו האם הסכין שלו. והנאשם השיב את הדברים הבאים-

"אני רואה אותה גם ככה, זה לא שלי. השוטרים ביצעו עלי חיפוש פעמיים לפני שעליתי לניידת. הם מצאו את זה

למטה באוטו של משטרה". ובהמשך, אמר, "אני לא שמת. אבל השוטרים שמצאו אמרו לי זה שלך, אחד מימין ואחד משמאל. וגם מהשוטרים קיבלתי מכה בראש." (שורות 74-75 ו-79-80).

2. מספר ימים לאחר מכן, ב-24.9.15, הנאשם נחקר פעם נוספת (ת/9). השוטר חן אלפסי שגבה את אמרת הנאשם הסביר בעדותו, כי במהלך הדיון בהארכת מעצר הנאשם לצרכי חקירה, הנאשם אמר לבית המשפט כי הוא מעונין למסור גרסה ולכן הוא הגיע אליו לבית המעצר "אוהלי קידר" לגבות את אמרתו, אולם הנאשם לא מסר כל גרסה וסירב להשיב לרוב השאלות שהופנו אליו. (עמ' 41 מש' 9).

3. הנאשם העיד בבית המשפט (עמודים 64-70) ומסר בין היתר את הדברים הבאים -

בבוקר יום האירוע הוא יצא מביתו בלקייה לבאר-שבע. בשלב מסוים הוא היה ברחבת "קרית הממשלה" וראה אדם המסתכל עליו במבטים מאיימים. הוא לא הכיר את אותו אדם ואחר כך הסתבר לו כי זה המתלונן. בשלב מאוחר יותר הוא ישב בבתי קפה שונים בעיר העתיקה בבאר שבע ובערך בשעה 14:00 הוא ראה שם את המתלונן. המתלונן עבר לידו ונעץ בו מבטים מאיימים והנאשם אמר לעצמו שהוא צריך להיות זהיר. אחר כך הוא הגיע לבית הקפה של יניב הוס כדי לקנות סיגריות. יניב מכיר אותו ומכבד אותו. יניב מוכר סיגריות בודדות והוא רצה לקנות סיגריה. הוא דיבר עם יניב ואז המתלונן נכנס לבית הקפה, פנה אל הנאשם ואמר לו "מה אתה מדבר אתו?" והתחיל לומר דברים לא יפים על אמו ואחיותיו. הנאשם רצה לעזוב את בית הקפה מהיציאה המערבית שלו ואז הוא ראה מישהו - בדואי או ערבי - שקשור למתלונן, אשר מנע ממנו לצאת מהדלת. הנאשם הסתובב ופנה לצאת מהיציאה הצפונית של בית הקפה. כשיצא מבית הקפה, המתלונן נתן לו אגרוף לפנים והוא נפל. היתה עם המתלונן בחורה. בשלב זה, כשהוא על הרצפה, האדם השני - שקודם עמד בדלת המערבית - בעט בו בחזה וכל פעם שהוא ניסה לקום, המתלונן והבחור הנוסף בעטו בו והחזירו אותו לרצפה הם גררו אותו במדרחוב והוא התעלף. המקום המה אנשים, היו צעקות וצרחות, וממה שהוא הבין, אנשים באו לעזור לו.

הוא עצמו לא נגע במתלונן, לא דקר אותו ולא פגע בו, אלא רק התגונן מהמכות של המתלונן והאחר.

הסנגור ביקש מהנאשם להסביר איך קרה שהמתלונן נכנס לבית הקפה כשהוא לא דקור והוא יצא מהמקום מדמם, והנאשם השיב "היתה מהומה גדולה. המהומה נמשכה כעשר דקות. המקום המה אדם. אמנם רק אני והמתלונן רבנו ולא היו מעורבים אחרים בריב, אבל כפי ששמעתי היו אנשים שבאו לעזור לי ואני לא יודע לאן זה התפתח..". (עמ' 66 מש' 13).

הנאשם מסר כי לאחר מכן הוא הלך ברגל לשוק העירוני. הוא היה חבול כולו וחולצתו היתה מלאה בדם. בהמשך הגיעו לשוק שוטרים ועצרו אותו בבית קפה. הנאשם ציין כי הוא מכיר את המודיע, שמו סאדם אלהווארין, ושהם ישבו יחד, מספר דקות לפני שהנאשם נעצר. עוד טען, כי השוטר אלג'לאווי, שעצר אותו, הוא שהשתיל את הסכין שנמצאה בניידת.

הנאשם מסר כי השוטר ג'ילאווי כבל אותו ועשה עליו חיפוש מדוקדק ולא מצא עליו דבר. ואחר כך, לפני שהוא עלה לניידת, עשו עליו חיפוש נוסף. הוא היה עם ידיים אזורקות לאחור ולא יכל לעשות שום תנועה. בשלב מסוים פתחו את דלתות הניידת והוא ראה במושב האחורי, בצד ימין שלו, ממש בחיבור בין המושב למשענת הגב, סכין. הוא לא יודע למי היא שייכת.

הסנגור ביקש ממנו להסביר כיצד זה נמצא די. אן. אי של המתלונן על הסכין הזו, והוא השיב -

"קשה לי להסביר את זה. אולי השוטר העלה אנשים אחרים לניידת והם שמו את זה שם. אם השוטר

גלאווי מכחיש זאת, אני אומר שהוא השתיל את הסכין."

הנאשם הסביר את סירובו להשיב לשאלות בחקירתו בכך שהוא הבין שהמתלונן עבריון והוא לא רצה לסכן את עצמו ואת ילדיו, שמא המתלונן או אחרים ששלחו אותו יפגעו בהם.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי המתלונן דיבר אתו על הסיגריה שהוא רצה לקנות מיניב הוס, וטען כי המתלונן "לא בא בצורה של דיבור טוב, אלא התחיל ישר ללכלך עלי".

הנאשם חזר וטען כי לא החזיק סכין ולא תקף את המתלונן, ואמר "אני לא נגעתי בו בכלל".

כשהוצגה בפניו עדותו של הלל גסנבאור, לפיה אדם המתאים לתיאורו תקף אחר המתאים לתיאור המתלונן, השיב, "אני הייתי כל הזמן על הרצפה ולא תקפתי. יש לי נכות של 38 אחוז ואני לא יכול לריב. יש לי בעיה עם החוליות בגב. היו במקום הרבה אנשים ויכול להיות שהוא מדבר על מישהו אחר." (עמ' 68 מש' 25)

כאשר הוצג לנאשם ששוטרים שייכו לו את הסכין שנתפסה בניידת, השיב, "הידיים שלי היו כבולות. אני ראיתי את הסכין שהשוטרים תפסו. היא היתה בשקע שבין המושב למסעד הגב. היא כמעט ולא היתה נראית לעין. אני לא יודע איך השוטר ראה אותה. אני לא יודע איך הסכין הגיעה לשם" (עמ' 69 מש' 25).

ד. דין והכרעה

1. המחלוקת העובדתית בתיק זה די מצומצמת. הנאשם מאשר כי בזמן הרלוונטי הוא היה בבית הקפה ורב עם המתלונן ומאשר כי במהלך האירוע נגרמו למתלונן הפגיעות המתוארות בכתב האישום. טענתו היא שהוא לא תקף את המתלונן, לא החזיק סכין ולא פגע במתלונן בסכין, אלא הוא הותקף על ידי המתלונן ואחר שהיה אתו.

2. בשאלות שהסגור הציג לעדים במהלך המשפט וכן בסיכומי ההגנה, הועלתה האפשרות שאדם אחר הוא שגרם לפציעותיו של המתלונן. לאפשרות זו אין כל תימוכין בראיות שהוצגו במשפט והיא נטענה בעלמא. אפילו הנאשם, שנכח באירוע ונטל בו חלק, איננו טוען מפורשות שכך היה.

3. הנאשם טען בבית המשפט כי אדם נוסף - בדואי או ערבי - פעל עם המתלונן ושניהם בעטו בו וגררו אותו במדרחוב עד שהתעלף ואילו הוא עצמו רק התגונן מפניהם (עמ' 66 שורות 8-2). גרסה זו חסרת שחר.

3.א. דינמיקת הריב, כעולה מהראיות שהוצגו במשפט, שונה לחלוטין מהתיאור לו טוען הנאשם; איש מהעדים לא טען שהיו מעורבים נוספים בריב מעבר לנאשם ולמתלונן; ההבדל בין סיפור על שניים התוקפים אחד וגוררים אותו במכות ובעיטות לאורך הרחוב עד לעלפון, לבין סיפור על שניים הרבים זה עם זה ואחד מהם מחזיק סכין ופוגע באמצעותה בשני, בולט וניכר לעין ושני הסיפורים אינם יכולים לדור זה לצד זה; העובדה שבתום הריב, המתלונן היה עם שבעה חתכים, בחלקי גופו השונים, שנראה בעליל כי הם נגרמו מחפץ חד (ראה ת/4) ואילו לנאשם היו פצעי שפשוף שטחיים, בעיקר בברכיים ובמרפקים (ראה ת/7), תומכת במובהק בגרסת התביעה ואינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם. בהקשר זה יצוין כי לא היה בפי הנאשם הסבר סביר כלשהו לפציעות הרבות שנגרמו למתלונן במהלך האירוע. יודגש, כי אין המדובר במכה אחת או דחיפה אחת ואפילו דקירה אחת, שבנסיבות של התגוששות סוערת בקרבת אנשים אחרים יכולות להיגרם על ידי מאן דהו שאינו אחד מהמתקוטטים הראשיים, אפילו מבלי

שהנפגע יבחין בכך, אלא במספר רב של חתכים שנגרמו מחפץ חד, שהם עיקר הפגיעות שנגרמו למתלונן, בנסיבות שלא יתכן שהמתלונן לא יבחין במי שגרם אותם.

3.ב. הסנגור, שביקש להראות שהנאשם מספר מדמיונו דברים שלא התרחשו במציאות, כדי להצדיק את בקשתו לבדיקת הנאשם על ידי הפסיכיאטר המחוזי, הפנה לטענת הנאשם שהמתלונן נשלח על ידי גורמים כלשהם לפגוע בו, והפנה לטענתו שהמתלונן היה מלווה על ידי אדם אחר, אשר ביחס אליה ציין כי "אין בחומר הראיות תמיכה לנתון זה." (עמ' 63 מש' 3). במאמר מוסגר יוער, כי הפסיכיאטר המחוזי בדק את הנאשם ומצא שהוא כשיר לעמוד לדין ושבזמן הרלוונטי הוא היה אחראי למעשיו, וההגנה לא הביאה ראיות אחרות ולא טענה עוד בעניין זה.

3.ג. העד הילל גסנבאוור תיאר בעדותו ריב בין שני גברים - שתיאוריהם מתאימים לנאשם ולמתלונן - שבשלב מסוים שלו אחד מהשניים, שתיאורו מתאים לנאשם, החזיק סכין וניסה לדקור באמצעותה את האחר, שתיאורו מתאים למתלונן (עמ' 23 ש' 17-13). הוא נשאל על האפשרות שאחרים היו מעורבים בריב והשיב, כי מלבד השניים אותם תיאר לא היו מעורבים אחרים בקטטה וכי היחידי מהקהל שהתקרב מעט אל הניצים היה אדם שניסה להפריד ביניהם באמצעות כיסא פלסטיק (עמ' 23 מש' 22 ועמ' 25 מש' 13).

עד זה לא שש למסור עדות מפלילה נגד הנאשם והוא אף ניסה בתחילה להתחמק ממסירת פרטים מדויקים מחייבים נגדו. בסופו של דבר הוא מסר עדות די ברורה על הדברים שראה. עד זה נקלע למקום באקראי. הוא איננו קשור לסכסוך. איננו מכיר את המתלונן או את הנאשם ואין לו כל עניין להפליל את הנאשם. עדותו היתה מדודה ומאופקת ואפילו ההגנה לא טענה לאמינותו, מלבד הערתה על תיאור הנאשם כ"שמן". אני מקבל את דבריו כמתארים את ההתרחשויות כהווייתן.

4. העד יניב רוס, בעל בית הקפה בו התחיל האירוע, סיפר בבית המשפט על חילופי הדברים שהיו בין ה"רוסי" ל"ערבי", ומסר כי לאחריהם, שניהם יצאו אל מחוץ לבית הקפה וכעבור זמן מה הוא שמע צעקות "משטרה, משטרה", יצא החוצה וראה שהבחור הרוסי מוכתם בדם ושגם הבחור הערבי עם דם. לשאלת ב"כ התביעה אם הוא זוכר מה היה לערבי ביד, השיב "אני חושב שהיתה לו סכין ביד." (עמ' 36 ש' 2).

הסנגור שאל אותו "הסכין שאתה טוען שראית שהערבי החזיק, ראית אותה בעיניך או שזאת רק מסקנה שלך מכך שהאחר היה חתוך?" והוא השיב: "לא זוכר." (עמ' 37 מש' 22)

יום אחרי האירוע העד מסר אמרה במשטרה (ת/8), בה פירט את השתלשלות האירועים ואמר בין היתר את הדברים הבאים - "הערבי נתן לי את השקל הנוסף, הרוסי חזר לשבת בחוץ. אני הלכתי לצד אחד של החנות ברחוב מורדי הגטאות והערבי יצא לכיוון השני של החנות, איפה שהמדרחוב בקק"ל, שם ישב הרוסי. אחרי כמה שניות שמעתי צעקות ובלאגן "משטרה, משטרה". הלכתי לכיוון וראיתי שהרוסי חתוך בצוואר בבטן, כולו דם, הוא כבר היה בהמשך הירידה בקק"ל. אני הספקתי לראות שהערבי עוזב את הרוסי שהוא עם סכין ביד ורץ למטה לכיוון המשך הרחוב לכיוון נווה-נוי. לא הספקתי לזהות איזו סכין זו היתה..". (שורות 7-13).

בתום חקירתו הנגדית של העד, ועל רקע תשובות מסוימות שלו, ביקשה התביעה להגיש את אמרתו במשטרה. הסנגור התנגד לכך והאמרה התקבלה לתיק בית המשפט.

באמרתו במשטרה אמר העד מפורשות כי הוא ראה ש"הערבי" עוזב את "הרוסי" כשהוא עם סכין ביד. ואילו

בבית המשפט, הוא נשאל סדרת שאלות בנוגע לסכין והשיב ב- "לא זוכר" ו- "לא יודע" (עמ' 37 שורות 22-24; שורות 26-27; עמ' 38, שורות 5-6; שורות 12-13).

החזקת הסכין על ידי "הערבי", היא פרט מהותי בעדות העד. השוני בין דברי העד במשטרה לדבריו בחקירה הנגדית, משמעותי. מתן אמרת העד הוכח במשפט. מוסר האמרה העיד במשפט. וניתנה לצדדים הזדמנות מלאה לחוקרו - הגם שכאן קבלת האמרה היתה בשלב שלאחר החקירה הנגדית של העד, הרי שהעד נחקר בחקירתו הנגדית בין היתר על אמרתו במשטרה, באופן מלא ומספק (ראה במיוחד עמ' 38 ש' 5 עד 14). העובדה היא שלאחר קבלת האמרה, הסנגור לא ביקש להמשיך ולחקור את העד. בנסיבות הענין אמרת העד במשטרה קבילה כראיה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

בהתחשב בכך שהעד איננו נוגע בדבר; שתוכן אמרתו הגיוני; שניכר מאמרתו כי הוא מעדיף שלא להיות מעורב בעניין ושהוא מקפיד למסור רק את מה שהוא חווה בעצמו; שהנאשם עצמו מאשר פרטים שונים בגרסה שהעד מסר במשטרה; שהעד ניסה להימנע ממסירת עדות בבית המשפט ואף פנה לבית המשפט במכתב ארוך בבקשה לפטרו ממסירת עדות, על רקע חששו שמא בני משפחת הנאשם יפגעו בו ובמשפחתו; ובהתייחס לכך שהוא לא מסר בבית המשפט גרסה המבטלת חזיתית את הדברים שמסר באמרתו במשטרה, אלא רק השיב לאפשרויות שהוצגו בפניו על ידי הסנגור בעיקר ב- "לא זוכר"; ושגרסתו עולה בקנה אחד עם ראיות אחרות שהוצגו בבית המשפט; נראה לי שניתן לבסס ממצא על הדברים שמסר העד במשטרה ולהעדיף את אמרתו על עדותו בבית המשפט. בהתאם לכך אני קובע כי מיד בתום העימות הפיזי בין הנאשם למתלונן, כאשר הנאשם התחיל להתרחק מהזירה, הוא החזיק בידו סכין.

5. מכל האמור עולה כי גרסת הנאשם על השתלשלות העניינים באירוע, בעיקרה, תלושה מהמציאות. היא אינה מסתדרת עם הראיות הניטרליות שהוצגו במשפט ואינה נותנת הסבר הגיוני לפגיעות שנגרמו למתלונן ולהימצאות הסכין אצל הנאשם. היא איננה אמינה ואני דוחה אותה.

6. המתלונן העיד בצורה ברורה כי העימות שלו היה עם אדם אחד בלבד - שאין חולק כי הוא הנאשם - וכי אותו אדם הוא זה שפצע אותו באמצעות סכין, בחלקי גופו השונים. (ראה עמ' 11 מש' 17; עמ' 12 מש' 5; עמ' 13 מש' 11; עמ' 20 ש' 11-7).

הסנגור טען כי המתלונן שיקר בבית המשפט בהכחישו שריצה עונש מאסר. אכן, המתלונן הכחיש תחילה שישב בכלא באוקראינה, ממנה עלה לישראל (עמ' 16 ש' 27) אולם מיד בשאלות הבאות הוא אישר שבהיותו בגיל 11 הוא ישב "בבית סוהר של ילדים" ואחר כך, לפני שנים רבות, הוא ישב בכלא על גניבות בעבודה (עמ' 17 מש' 1 ואילך). בנסיבות המתוארות ובהתייחס לכך שאין קשר ענייני בין עברו הפלילי הרחוק של המתלונן בחו"ל לבין האירוע כאן, לא נראה לי שיש בתשובתו הראשונה של המתלונן כדי להעיב על אמינות גרסתו במקרה זה.

הסנגור טען בסיכומיו כי המתלונן סיפר בעדותו שהנאשם ביקש ממנו בבית הקפה 10-12 ואילו בעל בית הקפה סיפר סיפור שונה, וביקש להסיק מכך שהמתלונן "שיקר לבית המשפט במצח נחושה". לענין זה אציין כי סעיף 4 לעובדות כתב האישום מבוסס על גרסתו האמורה של המתלונן, לפיה הנאשם ביקש ממנו כסף, וכי בתשובתו לכתב האישום הודה בעובדה זו וטען כי הדבר היה בצחוק (עמ' 2 מש' 14).

הסנגור טען עוד, כי התנהגות המתלונן, בעזיבתו את מקום האירוע מבלי להמתין להגעת המשטרה ובאי שיתוף הפעולה שלו עם השוטרים שהגיעו לחדרו במלון, היא התנהגות עבריינית המבטאת גם רגשות אשמה המחזקים את טענת הנאשם כי המתלונן הוא התוקף.

ובכן, המתלונן נשאל על עזיבתו את המקום והשיב, כי הוא עשה זאת משום שאיבד הרבה דם והיה בלחץ (עמ' 17 ש' 11) וכן שהוא נפצע ולא חשב שעליו להמתין במקום, ושאם היה ממתין במקום הוא היה ממשיך להיות מותקף (עמ' 17 ש' 27). והשוטר שהגיע אליו לחדר המלון מיד לאחר האירוע מסר, כי הוא איננו יכול לומר האם אי שיתוף הפעולה של המתלונן אתו הוא בגלל קודים התנהגותיים או בגלל הפגיעה שלו וההשפעה שלה עליו (עמ' 46 מש' 23).

בנסיבות בכללותן אינני מייחס משקל משמעותי לעברו הפלילי של המתלונן ולהתנהלותו המתוארת לאחר פגיעתו, בהקשר לקביעת אמינות גרסתו ולקביעה שהוא לא הותקף על ידי המתלונן אלא תקף אותו.

המתלונן עשה רושם של אדם המתפקד במלוא חושיו, מציאותי, ענייני, חד ומפוקח, קולט היטב את ההתרחשויות סביבו ומסוגל לשחזרם. סיפורו הגיוני וקוהרנטי ופרטיו עולים בקנה אחד עם עובדות שאין עליהן עוררין ועם ראיות אחרות. הפגיעות בחלקי גופו השונים, המותאמות בעליל לחתכים מחפץ חד כמו סכין, שאין חולק שנגרמו לו במהלך האירוע, מאששות מרכיב מרכזי בגרסתו. בעדותו בבית המשפט הוא תיאר את ההתרחשויות באופן מינורי, ללא הגזמה או דרמטיות, לא הירבה במילים ובפרטים וניכר שקשה היה לו לספר על תקיפתו ועל הפגיעה בו ושהוא חש עלבון על מה שאירע לו. שוכנעתי שהמתלונן תיאר דברים שחווה, כהווייתם, ושעיקרי העובדות שמסר בעדותו בבית המשפט משקפים את מה שאירע.

7. מספר ימים לאחר האירוע נערך למתלונן מסדר זיהוי תמונות. הוא הצביע על תמונת הנאשם ואמר: "לא בדיוק, אבל אני חושב זה".

הנאשם נעצר זמן קצר לאחר האירוע, בשוק העירוני בבאר - שבע כשחולצתו מוכתמת בדם. באמרתו במשטרה הוא קשר את עצמו לאירוע. בתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט הוא הודה כי הוא זה שהיה בבית הקפה ורב עם המתלונן.

8. למעשה, די בהצטברות הראיות הנ"ל כדי לקבוע במידת הוודאות הדרושה שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

ראיות נוספות התומכות בגרסת התביעה

9.א. זמן קצר לאחר האירוע, מש"ק השוק העירוני בבאר שבע, רס"מ איתן תמיר, קיבל ידיעה מאחד מאנשי השוק, לפיה הגיע לשוק אדם לבוש חולצה לבנה מוכתמת בדם, שיש לו סכין בכיס האחורי של המכנס. (עמ' 50 מש' 14). ניידת משטרה הגיעה למקום, שוטר נכנס לשוק, ראה את הנאשם יושב בבית קפה, חולצתו היתה מוכתמת בדם, והוא הודיע לו על מעצרו, כבל אותו והובילו לרחבה בפתח השוק, שם היו ניידות משטרה ושוטרים. הנאשם הוכנס לחלק האחורי של ניידת משטרתית שהתא האחורי שלה מסורג, וכעבור זמן קצר השוטר שעצר אותו ראה אותו עושה תנועות עם ידיו מאחור ועם גופו, מחזיק סכין בצבע כתום וזורק אותה בתנועה הצידה, והסכין נתפסה על ידי השוטרים.

אמנם, התביעה לא הביאה ראיות על שרשרת מפורטת של העברת הסכין מרגע תפיסתה בניידת ועד להגעתה לידי החוקר, אולם, מהראיות שהוצגו בבית המשפט עולה שהסכין שנתפסה בניידת הובאה מיד לתחנת המשטרה והגיעה לידי החוקר שחקר את הנאשם (ראה עמ' 32 ש' 2, עמ' 32 ש' 12-13, עמ' 54 ש' 23, 25-26, עמ' 57 ש' 2-3 וש' 7-8).

9.ב. החוקר שחקר את הנאשם הציג בפני הנאשם במהלך חקירתו סכין שהידידת שלה כתומה והנאשם אישר שזו הסכין שהשוטרים תפסו בניידת. (ראה ת/6 שורות 80-68 וכן ת/6א' בקטע המתאים).

9.ג. גם בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם ואישר כי השוטרים מצאו סכין בניידת, בזמן שהוא ישב בה.

"בשלב מסוים פתחו את דלתות הניידת וראיתי בצד ימין שלי במושב האחורי של הניידת, ממש בחיבור בין המושב למשענת הגב, סכין..." (עמ' 67 מש' 14).

9.ד. עדות השוטר שפיק אלג'ילאווי, לפיה לאחר שהנאשם הוכנס לניידת הוא ראה אותו עושה תנועות עם ידיו מאחור תוך הטיית גופו והבחין שהוא מחזיק בידו סכין עם ידידת כתומה וזורק אותה הצידה, נאמנה עלי. אין חולק שבשלב מסוים לאחר שהנאשם כבר היה בניידת, שוטרים פתחו את דלתות החלק האחורי של הניידת ופעלו מול הנאשם, ואין חולק שבאותו מעמד נתפסה סכין בקרבת הנאשם. הדעת נותנת שקרה משהו שהביא את השוטר ג'ילאווי ואת השוטרים האחרים לפעול כפי שפעלו. הגרסה של השוטר ג'ילאווי מסבירה היטב את השתלשלות האירועים ואת תגובות השוטרים. יוזכר, שזמן קצר קודם לכן הנאשם הוכנס לחלק האחורי של הניידת ובאותו שלב איש מהשוטרים לא ראה סכין בניידת.

9.ה. לכך יש להוסיף את העובדה שידית הסכין שנתפסה בניידת היתה בצבע כתום, ואת העובדה שכשעד הראיה הלילל גסנבאוור נשאל האם הוא יכול לתאר את הסכין שראה במהלך האירוע בידי מי שתיאורו מתאים לנאשם, הוא השיב "אני חושב שצבע הקת היה כתום" (עמ' 23 ש' 26).

10. העובדות המתוארות, ביחד עם העובדה שהסכין נתפסה בשוק - המקום אליו הלך הנאשם ישירות ממקום האירוע - כפי שהנאשם עצמו מוסר (עמ' 66 ש' 17); הזמן הקצר יחסית שחלף מאז האירוע ועד לתפיסת הסכין; והרושם הלכאורי שהסכין שנתפסה (כפי שניתן לראות בת/6א' ובת/7 עמוד 2) מתאימה לחתכים שנגרמו למתלונן; מחזקים את הטענה שבמהלך האירוע הנאשם החזיק בסכין שנתפסה בניידת.

11. הנאשם נחקר במשטרה ביום האירוע בשעה 21:15 (ת/6). בחקירתו הוא לא מסר גרסה על השתלשלות העניינים הנוגעת לאירוע והוא סירב להשיב על רובן המכריע של השאלות שהופנו אליו.

השוטר חן אלפסי סיפר בעדותו בבית המשפט (עמ' 41 מש' 9) כי מספר ימים לאחר מעצר הנאשם הוא הגיע לבית המעצר בו הוחזק על מנת לגבות ממנו אמרה, על רקע אמירת הנאשם לבית המשפט בדיון בהארכת מעצרו שהוא מעוניין למסור גרסה. אולם בפועל הנאשם סירב למסור גרסה ומיאן להשיב לשאלות שנשאל.

עיון באמרה הנ"ל של הנאשם, מיום 24.9.15 (ת/9), מלמד שאכן ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת למסור את גרסתו לאירוע והוא לא מסר כל גרסה, וגם סירב להשיב לשאלות שנשאל.

הנאשם הסביר את שתיקתו במשטרה בכך שראה שיש דברים לא מוסברים, כמו הסכין שנתפסה, ובכך שחשב שהמתלונן עבריין וחשש להעיד נגדו, ואמר שאם היה יודע שהמתלונן מתכוון לדבר במשטרה אז גם הוא היה מדבר במשטרה (עמ' 67 מש' 24 ועמ' 70 מש' 1). הסברים אלה אינם מניחים את הדעת. הנאשם לא מסר כל גרסה להתרחשויות, לא בחקירתו הראשונה ולא בחקירתו השניה. אם כטענתו הוא הותקף על ידי אחרים אך חשש להפליל את המתלונן, הוא יכל לספר את גרסתו מבלי לנקוב בתיאור התוקפים או בזוהתם. באשר לטענת הנאשם כי לו ידע שהמתלונן מתכוון לדבר עם המשטרה גם הוא היה עושה זאת, יצוין, כי בחקירתו השניה, החוקר הציג בפניו באופן מפורט ביותר את פרטי הראיות נגדו, כולל גרסת המתלונן ועדים אחרים שהחוקר נקב

בשם, כך שהנאשם ידע בבירור שהמתלונן "דיבר עם המשטרה", ובכל זאת הוא לא מסר גרסה וסירב להשיב לשאלות שנשאל. הנאשם גם לא הסביר מה השתנה מבחינת חששו מהמתלונן, בין חקירתו במשטרה למתן עדותו בבית המשפט.

בנסיבות, היה מצופה מהנאשם, שנחשד במעשה חמור שכזה, למסור את גרסתו המזכה - במיוחד כאשר החוקרים שבים ומסבירים לו את חשיבות מסירת גרסתו ואת משמעות הימנעותו מכך - ומשלא עשה כן יש בכך כדי לחזק את דחיית גרסתו המאוחרת, אותה הציג רק בבית המשפט, ולחזק את ראיות התביעה. (ראה י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, מהדורת 2009, עמ' 309-307).

חוות דעת ה-DNA דברים שאמר המודיע

DNA דעת ה-

התביעה הגישה חוות דעת מומחה (ת/10) לפיה פרופיל ה-DNA שהתקבל מהמטושים שהמבחנות בהן היו סומנו בין היתר בכיתוב "מלהב סכין" ו-"בחיבור בין להב לידיית", תואם לפרופיל ה-DNA של המתלונן. המוצגים האמורים שייכים לחקירת תיק זה. הדברים נלמדים ממספרי הפ"א והפל"א ומכך שהם הגיעו עם מוצגים נוספים השייכים לאותה חקירה. בנסיבות, סביר להניח שהדגימות שהיו על המטושים הנ"ל אכן נלקחו, כמתואר בכיתובים, מהסכין שנתפסה בחקירה זו. אולם, לא הוצגו לבית המשפט ראיות המתייחסות לעצם נטילת הדגימות מהסכין ולכך שהדגימות האמורות שייכות לסכין שנתפסה בניידת. משכך, לא אתן משקל לממצאי חוות הדעת.

אמרת המודיע

עדותו של השוטר איתן תמיר על כך שהמודיע ששוחח אתו בטלפון אמר לו שהנאשם סיפר לו שהוא דקר אדם בעיר העתיקה בסכין שהיתה ברשותו, הינה עדות מפי השמועה, שאין לקבלה. לו המודיע עצמו היה מבקש למסור את הדברים, הם היו קבילים בתור אמרה של נאשם, לפי סעיף 11 לפקודת הראיות. אולם התביעה לא העידה את המודיע ואין לקבל את דבריו מפי אחר ששמעם. יצוין, כי התביעה עצמה לא ביקשה להסתמך על הדברים האמורים להוכחת תוכנם.

ה. טענות נוספות של הנאשם

הגנה עצמית

1. הסנגור טען, כי בנסיבות הענין, למרות שהנאשם איננו אומר שהוא פגע במתלונן באמצעות סכין כדי להתגונן מפניו, ראוי לבחון את האפשרות שהנאשם פגע במתלונן מתוך הגנה עצמית. לטענתו, התנהגותו העבריינית של המתלונן, דברי המתלונן כי הוא והנאשם רבו, תיאור העד גסנבאור את הריב כ"קטטה" ועדותו שהאדם שהחזיק בסכין עשה זאת רק בדקות האחרונות של הריב, וכן מצב שכרותו של הנאשם, שהשפיע על חוסנו הפיזי ועל מודעותו, מחזקים את הטענה שהנאשם פעל מתוך הגנה עצמית.
2. מבלי להיכנס לעובי השאלה באלו נסיבות מוצדק לבחון טענת הגנה שלא הועלתה על ידי הנאשם, במיוחד כשגרסתו אינה עולה בקנה אחד איתה, אומר, כי גם אם אניח לטובת הנאשם כי בנסיבות הענין מוצדק לבחון את הטענה, הרי שהראיות שהוצגו בבית המשפט אינן תומכות בקבלת הטענה לגופה.
- 2.א. המתלונן לא היה מזוין וגם אם במהלך הריב בינו לבין הנאשם הוא היכה בו, לא היתה הצדקה עניינית

לשימוש בסכין מצד הנאשם. בודאי שלא היתה כל הצדקה לגרימת חתכים כה מרובים באזורי גוף שונים, ביניהם מאוד רגישים. הפער בין פצעי השפשוף השטחיים שנגרמו לנאשם - במיוחד במרפק ובברכיים - אל מול פגיעות הסכין המפושטות שנגרמו למתלונן, מדבר בעד עצמו.

2.ב. המתלונן העיד כי הנאשם תקף אותו והוא התגונן מפניו. כפי שכבר צוין, אני מקבל את גרסתו לאירועים.

2.ג. העד גסנבאור העיד כי ראה באירוע שני גברים מתקוטטים על הרצפה כשאחד מעל השני. בשלב מסוים הם קמו והחליפו אגרופים ואז השמן מביניהם שלף סכין וניסה לדקור. התיאורים שמסר העד על שני הגברים שרבו, מתאימים במובהק לתיאורי הנאשם והמתלונן. לדברי העד, האדם שתיאורו מתאים לנאשם הוא זה שהיה מעל האחר - שתיאורו מתאים למתלונן - בזמן שהם היו על הרצפה והוא זה שאחר כך שלף סכין. התיאור שמסר העד איננו תומך בשום אופן בטענת ההתגוננות של הנאשם. אדרבא, עולה ממנו כי בזמן הריב הנאשם היה מעל המתלונן - ובמצב זה בדרך כלל מי שנמצא למעלה הוא בעמדה עדיפה על פני מי שנמצא למטה - והנאשם הוא זה ששלף סכין.

2.ד. הנאשם, שהחזיק בסכין בזמן שהמתלונן לא היה מזוין, יכל בקלות לעזוב את המקום לפני שתקף את המתלונן בסכין, והוא לא עשה זאת.

3. טענת הסנגור בסיכומיו כי "הנאשם היה חלש פיסיית לאור מצב שיכרותו, דבר שהשפיע גם על חוסנו הפיסי להתגונן מפני תקיפת המתלונן..". משוללת יסוד עובדתי. אמנם, השוטר שעצר את הנאשם סמוך אחרי האירוע העיד כי נדף ממנו ריח אלכוהול, אולם הוא העיד כי כאשר הוא ביקש מהנאשם לעמוד הוא עמד וכי במהלך הובלתו ממקום המעצר אל הניידת הנאשם לא נפל ולא מעד (עמ' 8 מש' 25). צפיה בסרט המתעד את חקירת הנאשם בערב המקרה (ת/6א') מלמדת, כי הנאשם היה נינוח, עירני ומרוכז. הוא עקב אחר חקירתו, בחר את קו תגובתו ודיבר בענייניות, והוא עצמו דחה בלעג את שאלת החוקר האם הוא שיכור ושלל אפשרות זו.

4. מכלול הנסיבות שולל איפוא את טענת ההגנה העצמית, "התאורטית", שהעלה סנגורו של הנאשם.

מחדל חקירה

1. הסנגור טען בסיכומיו כי אי בדיקת מצלמות האבטחה בשוק על ידי המשטרה, הוא מחדל חקירה.

2. השוטר איתן תמיר, המשמש כמש"ק השוק העירוני בבאר-שבע, הסביר את אי צפייתו במצלמות האבטחה המותקנות בשוק בכך, שהאזור בו נעצר הנאשם ישן, המצלמות המותקנות בו הן באיכות ירודה ורובן אינן פעילות, ובכלל, באזור המדובר אין תאורת לילה ובשעות ערב המצלמות לא קולטות כלום. והוא הוסיף שהוא איננו יודע מהיכן נכנס הנאשם לאזור בו נעצר והאם בכלל מותקנות שם מצלמות אבטחה. (עמ' 52 מש' 8)

3. ככלל, מקום בו קיימות מצלמות אבטחה שיתכן וקלטו נתונים רלוונטיים, מצופה מהמשטרה לבדוק את הנושא. אולם, אין זה אומר שאי בדיקת מצלמות אבטחה ייחשב תמיד כמחדל חקירה בעל משמעות. הדבר תלוי בנסיבות הקונקרטיות.

4. כאן, אין בפי ההגנה טענה כי בדיקת המצלמות יכלה להוכיח נתון הנטען על ידי הנאשם או לתרום להפרכת גרסת התביעה. איש לא טען שהנאשם הסתובב בשוק כשהסכין שלופה בידו. הטענה היחידה

שנשמעה - מפי שוטר ששמע את הדבר מאחר - הינה שהנאשם החזיק סכין בכיס האחורי של מכנסיו. נראה שבנסיבות אלה מצלמת האבטחה לא יכלה לתרום לאישוש טענת הנאשם כי לא היתה ברשותו סכין או להפרכת טענת התביעה כי הוא החזיק סכין. מכל מקום, אין באי בדיקת המצלמות כדי להשפיע על תמונת הראיות.

מסדר הזיהוי

1. בתאריך 24.9.15 נערך למתלונן מסדר זיהוי תמונות. הוצגו בפניו 8 תמונות ובהן תמונת הנאשם, והוא הצביע על תמונת הנאשם ואמר: "לא בדיוק, אבל אני חושב זה." (ת/2). ב"כ הנאשם, שנכח במסדר הזיהוי, ביקש לשאול את המתלונן "למה הוא אומר אני לא בטוח" והשוטר שניהל את מסדר הזיהוי פסל את השאלה ולא איפשר למתלונן להשיב עליה.
2. טרוניית הסנגור על פסילת שאלת ב"כ הנאשם במהלך מסדר הזיהוי, מוצדקת. עקרונית, בנסיבות בהן נדרש זיהוי של חשוד בביצוע עבירה, שאלת מידת וודאות הזיהוי של המזהה הינה רלוונטית וחשובה, ממילא, ככלל, יש לאפשר למי שהדברים נוגעים אליו, הנוכח במסדר הזיהוי, לשאול שאלות בנוגע לכך.
3. בענייננו, שאלת ב"כ הנאשם במהלך מסדר הזיהוי היתה עניינית ומתבקשת ולא היתה כל הצדקה לפסילתה. הסברו של החוקר בבית המשפט לפיו הוא פסל את השאלה משום שב"כ הנאשם יחס למתלונן בשאלתו דברים שהוא לא אמר (עמ' 43 מש' 8), איננו מניח את הדעת. ברור שהמתלונן סייג את מידת וודאות זיהויו וברור ששאלת ב"כ הנאשם התייחסה לכך.
4. לאחר מעשה הסתבר ששאלת זיהויו של הנאשם כמי שנכח במקום האירוע ורב עם המתלונן איננה במחלוקת, ממילא חשיבות וודאות זיהוי הנאשם על ידי המתלונן מוגבלת, כך שפסילת שאלת ב"כ הנאשם לעניין וודאות הזיהוי לא גרמה לנאשם נזק.

ו. העבירות שביצע הנאשם

1. התביעה ייחסה לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, ועבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
2. סעיף 333 דן במי ש"חובל בחברו חבלה חמורה".
"חבלה" מוגדרת בסעיף 34 כד' לחוק העונשין, כ"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". ואילו "חבלה חמורה" מוגדרת כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".
הסנגור טען בסיכומיו, כי המסמכים הרפואיים שהוגשו לבית המשפט אינם מוכיחים שהחבלה שנגרמה למתלונן היא "חבלה חמורה" כהגדרתה בחוק העונשין. עיון בתעודה הרפואית של המתלונן (ת/5) ובתצלומים המתעדים את הפגיעות הגופניות שנגרמו לו (ת/4) מביא למסקנה שמכלול החבלות שנגרמו למתלונן הוא בגדר "חבלה חמורה". החתכים שנגרמו למתלונן באזורי גופו השונים עלולים, לפחות, לפגוע קשות בנוחותו, ודקירתו בחזה

משמאל מאחור, ובעקבותיה חזה-האוויר שנגרם לו, עלולה לפגוע קשות בבריאותו ובנחותו.

3. סעיף 186(א) לחוק העונשין אוסר בין היתר החזקת סכין מחוץ לתחום הבית או החצרים, אלא אם כן הנאשם הוכיח כי ההחזקה היא למטרה כשרה.

הוכח כראוי שהנאשם החזיק בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצרו, והנאשם לא טען ולא הוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה.

ז. סוף דבר

עבירות החבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, והחזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, שיוחסו לנאשם, הוכחו כדבעי ואני מרשיעו בביצוען.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, במעמד הצדדים